

Arrest

nr. 144 144 van 27 april 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE EERSTE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 10 februari 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 9 januari 2012 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot beëindiging van de machtiging tot verblijf van onbepaalde duur met toepassing van artikel 13, § 2*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de beslissing van 9 januari 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en van de beslissing van 9 januari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 april 2015.

Gehoord het verslag van eerste voorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. PEETERS, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 9 januari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot beëindiging van het verblijf van de vreemdeling die gemachtigd is in het Rijk te verblijven voor een verblijf van onbepaalde duur met toepassing van artikel 13, § 2bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort: de vreemdelingenwet).

Dit is de eerste bestreden beslissing die luidt als volgt.

“(…)

Art. 13 §2 bis De minister of zijn gemachtigde kan een einde stellen aan het verblijf van de vreemdeling die gemachtigd is in het Rijk te verblijven voor een verblijf van onbepaalde duur wanneer deze valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf.

De betrokken vreemdeling diende een asielaanvraag in op 11.10.04 hij verklaarde de Bhutanese nationaliteit te hebben en stelde van Lhotsampa origine te zijn. Hij moest vluchten omdat zijn familie werd gearresteerd, waarna hij zijn vader niet meer had teruggezien, zijn moeder werd door politie mishandeld en is gestorven. De betrokkene werd lid van BPP en hing pamfletten op, als gevolg hiervan werd hij opgesloten en vrijgelaten onder voorwaarde dat hij het land verliet. De betrokkene vluchtte naar India en uit angst om teruggestuurd te worden naar Bhutan is hij naar België gevlucht. Deze aanvraag werd onontvankelijk bevonden door het Commissariaat generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) daar er geen geloof gehecht werd aan zijn Bhutanese herkomst en zijn Lhotsampa origine. Op 27.12.2005 dient de betrokkene een aanvraag tot regularisatie in op basis van het toenmalige artikel 9.3 van de wet van 15.12.1980 in. De betrokkene beroept zich op integratie, en de onmogelijkheid om vrijwillig terug te keren naar Buthan, via de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM). De betrokkene gaat voor een maand in hongerstaking in 2006. Hij doet verschillende aanvullingen op deze aanvraag betreffende zijn medische toestand, taalkennis en de hongerstaking waaraan de betrokkene deelnam. Op 28.11.2009 wordt de betrokkene geregulariseerd voor onbepaalde duur, omwille van zijn langdurig verblijf in België en integratie. Op 18.12.2009 wordt hij in het bezit gesteld van een B kaart.

Op 16.08.2010 doet de betrokkene een nieuwe aanvraag tot regularisatie op basis van het artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Hij bekent hierin dat hij eerder valse identiteits- en nationaliteitsgegevens verschaft aan de asiel- en migratieinstanties en wenst deze valse gegevens nu aan te passen. Ter ondersteuning van deze nieuwe aanvraag tot regularisatie legt de betrokkene een geldig internationaal Nepalees paspoort voor op naam van T., L. M. geboren op (...) te onbekend, nationaliteit Nepal. Verder beroept hij zich op integratie, kennis van het Nederlands, sociale banden en werkwiligheid, een ononderbroken verblijf van 6 jaar, goed gedrag en geen inbreuken tegen de openbare orde of veiligheid. Uit deze laatste aanvraag tot regularisatie d.d. 24.08.2010 blijkt dat de betrokkene aan de Belgische asiel- en migratieinstanties valse en misleidende informatie heeft verschaft met als doel verblijfsrecht te bekomen in België. Hij werd namelijk op 18.12.2009 in het bezit gesteld van een B kaart onder een valse naam en een valse identiteit en dit omwille van zijn langdurig onafgebroken verblijf in België en de integratie die voortvloeide uit dit verblijf. Echter, dit langdurig onafgebroken verblijf in het rijk en zijn integratie vloeien rechtstreeks voort uit de valse informatie die de betrokkene aan de Belgische asiel- en migratieinstanties heeft verschaft. De situatie in Bhutan is immers niet te vergelijken met de situatie in Nepal. De duur van het verblijf van de betrokkene vloeit voort uit zijn beweerde Buthanese herkomst. De betrokkene beweerde immers tot een onverwijderbare nationaliteit te behoren, ondermeer omdat hij niet in het bezit zou geweest zijn van een geldig paspoort, en omdat hij zich als illegaal in de onmogelijkheid bevond om zich tot de Bhutanese ambassade in Zwitserland te begeven teneinde een paspoort te bekomen. Ook aan de Internationale Organisatie voor Migratie verschaft de betrokkene dezelfde valse en misleidende informatie betreffende zijn identiteit en nationaliteit, zodoende dat deze organisatie geen positief advies kon geven voor een vrijwillige repatriëring naar Bhutan daar hij niet in het bezit was van een Bhutanees paspoort. De betrokkene zijn langdurig verblijf en integratie vloeien dus rechtstreeks voort uit de valse en misleidende informatie die hij aan onze diensten heeft verschaft. In navolging van het bovenvernoemde wetsartikel en van het rechtsprincipe "fraus omnia corrumpit" dient de verblijfstitel van de betrokkene te worden ingetrokken."

Voornoemde beslissing wordt ter kennis gebracht aan verzoeker op 17 januari 2012.

1.2. Op 9 januari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de tweede bestreden beslissing die luidt als volgt.

"In uitvoering van de beslissing van (...)

de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, (S., I., attaché) (2)

genomen op 09.01.2012

wordt aan

de persoon gekend onder zijn alias G, S. geboren op (...), en welke verklaart van Bhutanese nationaliteit zijn, en dewelke volgens een geldig internationaal Napalees paspoort gekend is onder de naam T., L. M. geboren op (...) Nepalese nationaliteit.

het bevel gegeven om uiterlijk op 17/02/2012 om middernacht. het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten: Griekenland, Oostenrijk, Duitsland, Frankrijk, Luxemburg, Nederland, Portugal, Spanje, Noorwegen, Zweden, IJsland Finland en Denemarken, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Italië, Tsjechië, Malta en Zwitserland tenzij hij(zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

(...)

Indien dit bevel niet opgevolgd wordt, loopt hij (zij) gevaar, onverminderd rechtsvervolging overeenkomstig artikel 75 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten gedurende de periode die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel overeenkomstig artikel 27 van dezelfde wet."

Voornoemde beslissing wordt ter kennis gebracht aan verzoeker op 17 januari 2012.

1.3. Op 9 januari 2012 wordt de aanvraag ingediend door verzoeker met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond verklaard.

Dit is de derde bestreden beslissing die luidt als volgt.

"De regularisatieaanvraag van de betrokkene ingediend op 24.08.2010 wordt door onze dienst ontvankelijk, doch ongegrond bevonden. De aangehaalde argumenten in zijn aanvraag tot regularisatie worden als volgt weerlegd:

Betrokkene ontving op 24.02.2005 een bevestigende beslissing "weigering verblijf van het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen, waarmee zijn asielaanvraag werd afgesloten. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

Het feit dat betrokkene Nederlandse taallessen heeft gevolgd, bereid is om te werken, geïntegreerd is, duurzame relaties heeft opgebouwd in België is lovenswaardig, maar enkel te wijten aan het frauduleuze handelen van de betrokkene. De betrokkene kan hierop geen rechten creëren. Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene zich steeds goed heeft gedragen en nooit enige inbreuk tegen de openbare orde of veiligheid pleegde, dient opgemerkt te worden dat, zelfs al zou dit zo zijn, van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. Tevens dient opgemerkt te worden dat de betrokkene identiteitsfraude gepleegd heeft. Hij heeft immers jaren een valse identiteit gehad. De vaststelling van het bedrieglijk handelen volstaat dan ook om de aanvraag te weigeren in toepassing van het beginsel "fraus omnia corrumpit."

Voornoemde beslissing wordt ter kennis gebracht aan verzoeker op 17 januari 2012.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur: de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna verkort: de wet van 29 juli 1991), het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het gelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van het eerste middel zet verzoeker uiteen hetgeen volgt:

“De reden waarom verzoeker zijn aanvraag door dvz ongegrond werd verklaard is de volgende:

Verzoeker roept als reden ter regularisering van zijn langdurig verblijf en duurzame lokale verankering in België. Verzoeker erkende in zijn aanvraag vroeger een valse identiteit en nationaliteit gebruikt te hebben: namelijk G. S., geboren op (...) te (...)

Zijn echte identiteit en nationaliteit is T. L. M., geboren op (...) te (...)

Om zijn identiteit en nationaliteit te staven legde hij een Nepalees paspoort neer

De fraude in hoofde van verzoeker is aldus bewezen

Op 11.10.2004 vroeg hij asiel aan op basis van valse verklaringen. Deze procedure werd pas op 24.02.2005 afgesloten dus na 4 maanden.

Op 27.12.2005 diende hij een regularisatieaanvraag in

Op 28.11.2009 wordt verzoeker geregulariseerd op basis van zijn langdurig verblijf en integratie in België.

Indien verzoeker geen frauduleuze verklaringen zou afgelegd hebben zou volgens het cgvs zijn asielpprocedure sneller behandeld geweest zijn. Zonder deze frauduleuze verklaringen zou verzoeker niet zo lang op het Belgisch grondgebied verbleven hebben

Dat het aldus bewezen is dat verzoeker voordeel bekomen heeft van zijn fraude

Dat verzoeker zijn duurzame lokale verankering te wijten is aan de misleidende informatie

Dat integendeel tot wat door DVZ werd beslist de aanvraag van verzoeker geenszins als ongegrond kon worden beschouwd en dit omwille van volgende redenen.

Verzoeker vroeg in 2004 asiel aan.

Hij verklaarde afkomstig te zijn van Bhutan. Gezien zijn uiterst precaire situatie en geleid door enorme angst en verkeerde informatie gaf hij verkeerde identiteitsgegevens door.

Er werd hem immers duidelijk gemaakt via lotgenoten en de mensen die hem hier hadden gebracht dat hij moest stellen van Bhutan te zijn en zo gevlucht te zijn naar België omdat hij anders geen kans zou maken om erkend te worden als vluchteling of enige bescherming te krijgen.

Op 27.12.2005 deed verzoeker een regularisatieaanvraag op basis van artikel 9.3.

Op 28.11.2009 wordt hij naar aanleiding van de instructie d.d. 19.07.2009 geregulariseerd op basis van zijn langdurig verblijf in België en integratie.

Op 16.08.2010 diende verzoeker, tijdens legaal verblijf, een regularisatieaanvraag in op basis van de correcte identiteitsgegevens en motiveerde in de aanvraag eveneens waarom hij deze fout maakte. Namelijk dat hij geleid werd door angst om teruggestuurd te worden gelet op de burgeroorlog die woedde. Hij heeft veel spijt van deze vergissing en vindt het dan ook verschrikkelijk om zo verder te moeten leven.

Hij heeft toen geluisterd naar andere mensen die hem aangeraden hebben om te verklaren dat hij vanuit Bhutan afkomstig was zodat hij niet teruggestuurd zou worden.

Op 17.01.2012 nam hij kennis van de beslissing van DVZ waarbij hem het bevel om het grondgebied te verlaten bijlage 13 , werd betekend.

Dit is echter onbegrijpelijk en niet redelijk.

Er zijn immers tientallen regularisatieaanvragen ingediend door Nepalezen die verklaard hadden/hebben uit Bhutan afkomstig te zijn uit schrik om teruggestuurd te worden doch hoewel dit gaat over dezelfde problematiek werden hun aanvragen wel positief afgesloten.

Ik verwijs hiervoor naar stuk 3 in de inventaris. Dit betreffen allen beslissingen van vreemdelingen die, net zoals verzoeker, stelden afkomstig te zijn uit Bhutan en een valse identiteit opgaven. Doch hoewel zij dezelfde fraude gepleegd hebben, werden zij wel geregulariseerd en kregen zij een onbeperkt verblijf.

Dat dan ook het gelijkheidsbeginsel dient gerespecteerd te worden en de bestreden beslissing dan ook een schending is van het gelijkheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Schending van het gelijkheidsbeginsel is slechts denkbaar, zo stel de Raad van State uitdrukkelijk, wanneer de overheid optreedt ter uitoefening van een discretionaire bevoegdheid. In een arrest van 13 juli 1990 werd dit als volgt uitgelegd: “dat zulk een schending immers hierin bestaat dat de overheid ter zake beslissingsrecht heeft , zonder een deugdelijke reden te doen gelden aan de ene burger geeft of oplegt, wat ze de ene burger geeft op oplegt, wat ze de andere burger niet geeft of oplegt”.

Hieruit volgt dus dat de overheid, in casu DVZ, geen zelfde regel mag opleggen die voor de ene burger geldt en voor de andere niet geldt.

Immers gelijke gevallen dienen gelijk behandeld te worden. Dit is in casu niet het geval.

Waarom krijgt de ene (hoewel in identiek dezelfde omstandigheden) wel een onbeperkt verblijf en de andere niet?

Dit verschil is niet redelijk te verantwoorden. Bovendien is dit niet zorgvuldig van dienst vreemdelingenzaken.

Het is volledig onbegrijpelijk aangezien het niet doorgeven van de correcte identiteitsgegevens de anderen niet kwalijk genomen wordt en zij verblijf krijgen, zelfs onbeperkt terwijl verzoeker zijn verblijf wordt geweigerd.

Het is volledig onbegrijpelijk aangezien het niet doorgeven van de correcte identiteitsgegevens de anderen niet kwalijk genomen wordt en zij verblijf krijgen, zelfs onbeperkt terwijl verzoeker zijn verblijf wordt geweigerd.

Het is volledig onbegrijpelijk aangezien het niet doorgeven van de correcte identiteitsgegevens de anderen niet kwalijk genomen wordt en zij verblijf krijgen, zelfs onbeperkt terwijl verzoeker zijn verblijf wordt geweigerd.

Bovendien heeft hij zelf het initiatief genomen om de correcte identiteitsgegevens door te geven.

Er kan dus zeker geen sprake zijn van "Fraus Omnia Corruptit".

Voorts dient benadrukt te worden dat in de beslissing duidelijk wordt vermeld dat verzoeker geregulariseerd werd in 2009 op basis van zijn langdurig verblijf en integratie.

Dit betekent dus dat hij geen enkel voordeel heeft bekomen van de frauduleuze verklaringen die hij heeft afgelegd bij zijn asielaanvraag. Zijn asielaanvraag heeft namelijk 4 maanden geduurd. Daarbij werd hem het bevel gegeven om het land te verlaten doch hij verbleef in België op illegale wijze.

Nadien heeft hij verblijfsrecht bekomen op basis van zijn langdurig verblijf en integratie."

2.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht en stelt verzoeker dat artikel 13, § 2bis van de vreemdelingenwet verkeerd werd toegepast.

Ter adsturing van het tweede middel zet verzoeker uiteen hetgeen volgt:

"Artikel 13 §2bis vermeldt het volgende:

Artikel 13 § 2bis. De minister of zijn gemachtigde kan een einde stellen aan het verblijf van de vreemdeling die gemachtigd is in het Rijk te verblijven voor een verblijf van onbeperkte duur wanneer deze valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf.

Artikel 13 §2bis stelt dat de minister een einde kan stellen aan het verblijf indien misleidende informatie werd en die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf.

In casu is dit niet het geval. De frauduleuze verklaringen van verzoeker hebben niet geleid tot erkenning als asielzoeker.

Zijn asielaanvraag werd na 4 maanden geweigerd dit betekent dus dat hij geen enkel voordeel heeft bekomen van zijn verklaringen!

Immers de bestreden beslissing stelt dat op 28.11.2009 wordt de betrokkene geregulariseerd voor onbepaalde duur, omwille van zijn langdurig verblijf en integratie.

Dit betekent dat hij dus geregulariseerd werd op basis van 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009 nl zijn langdurig verblijf en integratie en niet de frauduleuze verklaringen.

2.8A werd als volgt uitgelegd :

Duurzame lokale verankering – ononderbroken verblijf van 5 jaar (punt 2.8.A. van de instructie)

Het gaat om personen die in België een duurzame lokale verankering hebben ontwikkeld, sinds tenminste 5 jaar ononderbroken in ons land verblijven en die aan de hieronder vermelde voorwaarden voldoen. Dit criterium wordt alleen in aanmerking genomen voor de aanvragen ingediend tussen 15-09-2009 en 15-12-2009 inbegrepen (u hebt DRIE MAANDEN vanaf 15-09-2009 om uw aanvraag in te dienen of te actualiseren).

a) U voldoet aan de volgende voorwaarden (deze 3 voorwaarden zijn cumulatief):

1) U verblijft tenminste 5 jaar ononderbroken in België voorafgaand aan de huidige aanvraag tot machtiging tot verblijf (5 jaar gerekend vanaf 15 december 2009).

2) U hebt vóór 18 maart 2008:

- Een wettig verblijf in België gehad (waarbij elk verblijf in aanmerking komt dat gedekt wordt door een wettelijk verleend verblijfsdocument, behalve een toeristenvisum);
- Geloofwaardige pogingen ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen.

3) U kunt een lokale verankering in België aantonen.

De volgende feitelijke gegevens worden door de Dienst Vreemdelingenzaken in aanmerking genomen (mits de aanvraag ontvankelijk werd verklaard):

- *Sociale banden in België, de schoolloopbaan en de inburgering van de kinderen;*
- *Kennis van één van de landstalen of alfabetiseringscursussen in een van de drie landstalen gevolgd hebben;*
- *Het werkverleden in België en de werkbereidheid*

Dat hij dus op geen enkele wijze gebruik heeft gemaakt van zijn frauduleuze verklaringen om verblijfsrecht te bekomen in België.

Dat hieruit dus volgt dat artikel 13 §2 bis niet mag toegepast worden aangezien het gaat over vreemdelingen die misleidende informatie hebben gebruikt en deze doorslaggevend is geweest om een verblijfsrecht te bekomen!

Dat hierdoor de materiële motiveringsplicht geschonden is!

Immers de materiële motivering rust op de gronden van de beslissing. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn!

Dat de motieven van bestreden beslissing in feite en in rechte niet aanvaardbaar zijn ! !"

2.3. In een derde middel voert verzoeker de schending aan het redelijkheidsbeginsel en van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Ter adstruering van het derde middel zet verzoeker uiteen hetgeen volgt:

"Verzoeker heeft een aanvraag in toepassing van artikel 9 bis ingediend op 24.08.2010. Deze aanvraag werd op geen enkele wijze afzonderlijk behandeld.

Immers artikel 9bis vermeldt het volgende:

(...)

Dat een aanvraag op basis van artikel 9bis nog steeds een aanvraag is om humanitaire redenen en dient behandeld te worden en dient gemotiveerd te worden.

Dat in de bestreden beslissing slechts in een zin wordt verwezen naar de aanvraag die verzoeker heeft ingediend op 24.08.2010 nl de regularisatieaanvraag van de betrokkene, ingediend op 24.08.2010, wordt door onze dienst ontvankelijk, doch ongegrond bevonden.

Hieruit volgt dus dat dvz de aanvraag , die afzonderlijk werd ingediend, geweigerd heeft én zijn recht op onbeperkt verblijf heeft beëindigd.

Dat het redelijkheidsbeginsel dan ook geschonden is!

"Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld"

Hieruit volgt dus dat dvz onredelijk heeft gehandeld door zowel een einde te stellen aan zijn onbeperkt verblijf als zijn aanvraag te weigeren die afzonderlijk was ingediend.

Zijn verblijfsrecht heeft hij bekomen op basis van zijn integratie en langdurig verblijf in 2009.

De aanvraag in toepassing van artikel 9bis, ingediend op 24.08.2010 diende afzonderlijk behandeld te worden. De aanvraag die ontvankelijk, doch ongegrond werd verklaard dient dan ook voldoende gemotiveerd te worden!"

2.4. Gelet op de onderlinge verwevenheid worden de middelen samen onderzocht.

2.4.1. Wat betreft de beslissing tot beëindiging van het verblijf van de vreemdeling die gemachtigd is in het Rijk te verblijven voor een verblijf van onbepaalde duur met toepassing van artikel 13, § 2bis van de vreemdelingenwet, zijnde de eerste bestreden beslissing

2.4.1.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Uit een eenvoudige lezing van de beslissing tot beëindiging van het verblijf van onbeperkte duur blijkt dat in deze beslissing duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissing werd genomen. Met verwijzing naar artikel 13, § 2bis van de vreemdelingenwet en het rechtsprincipe "*fraus omnia corrumpit*" stelt verweerder vast dat de verblijfstitel van verzoeker dient te worden ingetrokken. De Raad stelt vast dat verzoeker de juridische en feitelijke motieven die aan de grondslag liggen van de eerste bestreden beslissing kent nu hij deze in zijn verzoekschrift aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt. De Raad stelt eveneens vast dat de motieven van de eerste bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

De Raad besluit dan ook dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt de motivering van de bestreden beslissing tot beëindiging van het verblijf van onbeperkte duur hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Ten aanzien van de beslissing tot beëindiging van het verblijf van onbeperkte duur wordt een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 niet aangetoond.

2.4.1.2. Verzoeker voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt *in casu* nazicht in van de materiële motiveringsplicht in het raam van de toepassing van artikel 13, § 2bis van de vreemdelingenwet, waarvan verzoeker tevens de schending aanvoert.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 13, § 2bis van de vreemdelingenwet, dat de juridische grondslag vormt van de eerste bestreden beslissing, bepaalt het volgende:

"De minister of zijn gemachtigde kan een einde stellen aan het verblijf van de vreemdeling die gemachtigd is in het Rijk te verblijven voor een verblijf van onbeperkte duur wanneer deze valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf."

In de eerste bestreden beslissing stelt de gemachtigde van de staatssecretaris dat verzoeker op 16 augustus 2010 een nieuwe aanvraag tot regularisatie indient op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet waarin verzoeker bekendt dat hij eerder valse identiteits- en nationaliteitsgegevens verschaft aan de asiel- en migratie-instanties en hij aangeeft dat hij deze valse gegevens nu wenst aan te passen. Ter ondersteuning van deze nieuwe aanvraag tot regularisatie legt verzoeker een geldig internationaal Nepalees paspoort voor op naam van T. L. M. geboren op (...) te onbekend, nationaliteit Nepal, aldus de eerste bestreden beslissing. Dit blijkt tevens uit het administratief dossier. Verzoeker ontkent voornoemde motieven uit de eerste bestreden beslissing niet.

De gemachtigde van de staatssecretaris motiveert verder: *"Uit deze laatste aanvraag tot regularisatie d.d. 24.08.2010 blijkt dat de betrokkene aan de Belgische asiel- en migratieinstanties valse en misleidende informatie heeft verschaft met als doel verblijfsrecht te bekomen in België. Hij werd namelijk op 18.12.2009 in het bezit gesteld van een B kaart onder een valse naam en een valse identiteit en dit omwille van zijn langdurig onafgebroken verblijf in België en de integratie die voortvloeide uit dit verblijf. Echter, dit langdurig onafgebroken verblijf in het rijk en zijn integratie vloeien rechtstreeks voort uit de valse informatie die de betrokkene aan de Belgische asiel- en migratieinstanties heeft verschaft. De situatie in Bhutan is immers niet te vergelijken met de situatie in Nepal. De duur van het verblijf van de betrokkene vloeit voort uit zijn beweerde Buthanese herkomst. De betrokkene beweerde immers tot een*

onverwijderbare nationaliteit te behoren, ondermeer omdat hij niet in het bezit zou geweest zijn van een geldig paspoort, en omdat hij zich als illegaal in de onmogelijkheid bevond om zich tot de Bhutaneese ambassade in Zwitserland te begeven teneinde een paspoort te bekomen. Ook aan de Internationale Organisatie voor Migratie verschaft de betrokkene dezelfde valse en misleidende informatie betreffende zijn identiteit en nationaliteit, zodoende dat deze organisatie geen positief advies kon geven voor een vrijwillige repatriëring naar Bhutan daar hij niet in het bezit was van een Bhutanees paspoort."

De gemachtigde van de staatssecretaris besluit dat verzoeker zijn langdurig verblijf en integratie dus rechtstreeks voortvloeien uit de valse en misleidende informatie die hij aan de diensten heeft verschaft en dat in navolging van het bovenvernoemde wetsartikel en van het rechtsprincipe "*fraus omnia corrumpit*" de verblijfstitel van verzoeker dient te worden ingetrokken.

De Raad stelt vast dat zich in het administratief dossier een schrijven van verzoeker bevindt gericht aan de Dienst Vreemdelingenzaken gedateerd op 21 september 2005 waarin verzoeker aangeeft dat hij een aanvraag voor een vrijwillige repatriëring heeft ingediend, doch dat uit het contact met het CAW bleek dat het onmogelijk is om als Bhutanees onderdaan af te reizen naar Bhutan. Tevens stelt verzoeker in het schrijven niet over een paspoort te beschikken. In bijlage bij het schrijven voegt verzoeker een verklaring van het CAW waarin wordt bevestigd dat verzoeker een aanvraag heeft ingediend tot vrijwillige repatriëring bij de Internationale Organisatie voor Migratie. Daarnaast bevindt zich in het administratief dossier een schrijven van 27 december 2005 gericht aan de heer burgemeester van de stad Sint-Truiden waarin verzoeker opnieuw stelt niet in het bezit te zijn van een paspoort; dat gezien Bhutan geen officiële vertegenwoordiging heeft in België hij zich als Bhutaanse onderdaan dient te wenden tot de Bhutaneese ambassade in Zwitserland; dat het als illegale onmogelijk is om naar Zwitserland af te reizen en dat schriftelijk contact met de ambassade onmogelijk is daar men vanuit de ambassade niet reageert en dat hij zich wenst te beroepen op artikel 9, § 3 omwille van de onmogelijkheid om terug te keren naar Bhutan. Tot slot stelt de Raad vast dat zich in het administratief dossier een verklaring van de Internationale Organisatie voor Migratie d.d. 20 juli 2007 bevindt waarin wordt gesteld dat verzoeker een aanvraag tot vrijwillige terugkeer heeft ingediend; dat verzoeker beweert van Bhutan afkomstig te zijn, maar niet in het bezit is van een geldig reisdocument en dat op basis van vermelde elementen de Internationale Organisatie voor Migratie momenteel geen positief gevolg kan geven aan deze aanvraag tot vrijwillige terugkeer naar Bhutan en/of een derde land.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat het niet kennelijk onredelijk is dat verweerder meent dat verzoeker fraude heeft gepleegd. Evenmin is het kennelijk onredelijk te besluiten dat verzoeker zijn langdurig verblijf en integratie rechtstreeks voortvloeien uit de valse en misleidende informatie die hij aan de betreffende diensten heeft verschaft en dat hij de valse en misleidende informatie heeft verschaft met als doel verblijfsrecht te bekomen in België.

Het betoog dat verzoeker thans aanbrengt, met name dat hij gezien zijn uiterst precaire situatie en geleid door enorme angst, verkeerde informatie en andere mensen, verkeerde identiteitsgegevens doorgaf; dat hij zelf het initiatief heeft genomen om de correcte identiteitsgegevens door te geven; dat hij spijt heeft; dat de frauduleuze verklaringen van verzoeker niet hebben geleid tot erkenning als asielzoeker; dat zijn asielaanvraag na vier maanden werd geweigerd, wat betekent dat hij geen voordeel heeft bekomen van zijn verklaringen; dat hij geregulariseerd werd op basis de instructie van 19 juli 2009 namelijk omwille van zijn langdurig verblijf en integratie; dat hij dus op geen enkele wijze gebruik heeft gemaakt van zijn frauduleuze verklaringen om verblijfsrecht te bekomen in België en dat hieruit volgt dat artikel 13, § 2bis van de vreemdelingenwet niet toegepast mag worden aangezien het gaat over vreemdelingen die misleidende informatie hebben gebruikt en deze doorslaggevend is geweest om een verblijfsrecht te bekomen, kan dan ook niet worden gevolgd en rechtvaardigen de gepleegde fraude geenszins. Verweerder kon aldus op basis van artikel 13, § 2bis van de vreemdelingenwet en het algemeen rechtsprincipe "*fraus omnia corrumpit*" de verblijfsmachtiging van onbeperkte duur in het Rijk intrekken.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te besluiten dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 13, § 2bis van de vreemdelingenwet kan niet worden weerhouden.

2.4.1.3. Wat betreft de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel dient opgemerkt te worden dat er slechts sprake kan zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld (RvS 16 september 2002, nr. 110.245). *In casu* dient te worden vastgesteld dat verzoeker verwijst naar zijn stuk 3. In twee gevallen is er slechts sprake van “een beslissing”, zodat niet kan worden vastgesteld of het een positieve of negatieve beslissing betreft en dat het gaat om vreemdelingen met de Nepalese nationaliteit. Enkel in het derde geval blijkt er sprake van een toekenning van een onbeperkt verblijfsrecht toegekend aan een vreemdeling met Bhutanese nationaliteit, terwijl verzoeker eigenlijk de Nepalese nationaliteit bezit. Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat de feitelijke omstandigheden identiek zijn aan deze in voorliggende zaak.

2.4.1.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan verzoeker de schending aanvoert, legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker maakt in het licht van zijn betoog niet duidelijk, zoals blijkt uit wat voorafgaat, dat de gemachtigde van de staatssecretaris onterecht heeft nagelaten enig door hem aangevoerd dienstig gegeven in aanmerking te nemen, de beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid en niet gestoeld heeft op een correcte feitenvinding.

De schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.4.1.5. Waar verzoeker de schending van het redelijkheidsbeginsel aanvoert, wijst de Raad er op dat het redelijkheidsbeginsel slechts geschonden is wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van een bepaalde keuze is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De Raad stelt, in het kader van zijn opdracht van wettigheidstoetsing en verwijzend naar bovenvermelde bespreking, vast dat de overheid in redelijkheid tot de door haar gedane vaststelling komt. Verzoeker brengt geen elementen aan die zouden aantonen dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.4.1.6. Tot slot dient te worden opgemerkt dat waar verzoeker in zijn derde middel de schending aanvoert van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, dit artikel niet dienstig kan worden ingeroepen ten aanzien van de beslissing tot beëindiging van een onbeperkt verblijf op basis van artikel 13, § 2*bis* van de vreemdelingenwet, zodat dit middelonderdeel onontvankelijk is wat betreft de eerste bestreden beslissing.

2.4.2. Met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten, zijnde de tweede bestreden beslissing

Zoals reeds hoger uiteengezet, voorzien de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In casu kan de Raad slechts vaststellen dat verweerder niet heeft aangegeven op basis van welke wettelijke bepaling hij heeft beslist dat een bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden afgegeven.

Er blijkt bijgevolg niet in welk specifiek geval van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet verzoeker zich bevindt, terwijl de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten slechts – naargelang het geval – kan of moet gebeuren op grond van voormeld artikel 7, eerste lid. De Raad wijst erop dat de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht is dat de verzoekende partij kennis heeft kunnen nemen van de motieven van de beslissing en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt (cf. RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij, op grond van hetgeen de gemachtigde in het bestreden bevel heeft vermeld om de afgifte ervan te rechtvaardigen, onmogelijk kan achterhalen op basis waarvan dit bevel precies werd genomen en of het bevel ingevolge een gebonden dan wel een discretionaire bevoegdheid werd genomen. Zodoende is niet voldaan aan voormelde doelstelling en voert verzoeker terecht aan dat hij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten onbegrijpelijk is.

Ten overvloede moet er tevens op worden gewezen dat de wetgever in artikel 8 van de vreemdelingenwet – zonder in enige uitzondering te voorzien – uitdrukkelijk heeft gesteld dat een bevel om het grondgebied te verlaten de bepaling van artikel 7 van de vreemdelingenwet, die werd toegepast, dient te vermelden.

Eveneens ten overvloede merkt de Raad op dat artikel 13, § 2*bis* van de vreemdelingenwet, waarnaar de eerste bestreden beslissing verwijst, het volgende bepaalt: *“De minister of zijn gemachtigde kan een einde stellen aan het verblijf van de vreemdeling die gemachtigd is in het Rijk te verblijven voor een verblijf van onbepaalde duur wanneer deze valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf.”* en aldus uit de bewoordingen van artikel 13, § 2*bis* van de vreemdelingenwet geen verplichting of mogelijkheid kan worden afgeleid tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Aangezien uit de bewoordingen van voormeld artikel niet blijkt dat uit de beëindiging van het verblijf van onbepaalde duur per definitie de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten volgt, kan de beslissing tot beëindiging van een verblijf van onbepaalde duur ook niet volstaan opdat de verzoekende partij zou kunnen weten welke juridische en de feitelijke overwegingen aan de beslissing ten grondslag liggen.

Verzoeker kan derhalve worden gevolgd in zijn betoog dat verweerder met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten is tekortgekomen aan zijn verplichting tot formele motivering, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Het enig middel is, wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing, zodat een onderzoek van de overige onderdelen van het middel en de overige middelen niet verder worden besproken.

2.4.3. Met betrekking tot de beslissing waarbij de aanvraag met toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet ontvankelijk wordt verklaard, doch ongegrond, zijnde de derde bestreden beslissing

2.4.3.1. De Raad herhaalt dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Waar verzoeker betoogt dat in de bestreden beslissing slechts in één zin wordt verwezen naar de aanvraag die hij heeft ingediend op 24 augustus 2010, namelijk: *“de regularisatieaanvraag van de*

*betrokkene, ingediend op 24.08.2010, wordt door onze dienst ontvankelijk, doch ongegrond bevonden”, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vastgesteld dat verzoeker zijn aanvraag wordt geweigerd in toepassing van het beginsel “*fraus omnia corrumpit*” en gemotiveerd als volgt:*

“De aangehaalde argumenten in zijn aanvraag tot regularisatie worden als volgt weerlegd:

Betrokkene ontving op 24.02.2005 een bevestigende beslissing “weigering verblijf van het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen, waarmee zijn asielaanvraag werd afgesloten. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

*Het feit dat betrokkene Nederlandse taallessen heeft gevolgd, bereid is om te werken, geïntegreerd is, duurzame relaties heeft opgebouwd in België is lovenswaardig, maar enkel te wijten aan het frauduleuze handelen van de betrokkene. De betrokkene kan hierop geen rechten creëren. Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene zich steeds goed heeft gedragen en nooit enige inbreuk tegen de openbare orde of veiligheid pleegde, dient opgemerkt te worden dat, zelfs al zou dit zo zijn, van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. Tevens dient opgemerkt te worden dat de betrokkene identiteitsfraude gepleegd heeft. Hij heeft immers jaren een valse identiteit gehad. De vaststelling van het bedrieglijk handelen volstaat dan ook om de aanvraag te weigeren in toepassing van het beginsel “*fraus omnia corrumpit*.”*

In tegenstelling tot hetgeen verzoeker voorhoudt, is de motivering van de derde bestreden beslissing dan ook niet beperkt tot één zin.

Verzoeker betoogt tevens dat een aanvraag met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet afzonderlijk diende behandeld te worden, doch de juridische basis hiertoe ontbreekt zodat voornoemd argument juridische grondslag mist.

De Raad besluit dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond ten aanzien van de beslissing waarbij de aanvraag met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk wordt verklaard docht ongegrond.

2.4.3.2. Verzoeker voert tevens de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt *in casu* nazicht in van de materiële motiveringsplicht in het raam van de toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waarvan verzoeker tevens de schending aanvoert.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, dat de juridische grondslag vormt van de bestreden beslissing, bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in

het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond verklaard, wat betekent dat de gemachtigde de buitengewone omstandigheden, die het indienen van de aanvraag in België rechtvaardigen, bewezen acht, maar van oordeel is dat er onvoldoende redenen voorhanden zijn om verzoeker te machtigen tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk.

De Raad wijst er in dit kader op dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris bijgevolg over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Waar verzoeker aangeeft dat hij niet akkoord kan gaan met de motivering van de beslissing en stelt dat de aanvraag geenszins als ongegrond kon worden beschouwd; dat een regularisatieaanvraag op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet nog altijd een aanvraag op basis van humanitaire redenen is; dat hij zijn verblijfsrecht heeft bekomen op basis van zijn integratie en langdurig verblijf in 2009; dat hij gezien zijn uiterst precarie situatie en geleid door enorme angst, verkeerde informatie en andere mensen, verkeerde identiteitsgegevens doorgaf; dat hij zelf het initiatief heeft genomen om de correcte identiteitsgegevens door te geven; dat hij veel spijt heeft; dat de frauduleuze verklaringen van verzoeker niet hebben geleid tot erkenning als asielzoeker; dat zijn asielaanvraag na vier maanden werd geweigerd, wat betekent dat hij geen voordeel heeft bekomen van zijn verklaringen; dat hij geregulariseerd werd op basis de instructie van 19 juli 2009 namelijk omwille van zijn langdurig verblijf en integratie en dat hij dus op geen enkele wijze gebruik heeft gemaakt van zijn frauduleuze verklaringen om verblijfsrecht te bekomen in België, geeft verzoeker aldus blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid. Doch, het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. De Raad benadrukt dat hij als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl. St.* Kamer 2005-2006. nr. 2479/001, 94). De Raad is in deze niet bevoegd om zich in de plaats te stellen van de overheid en de verblijfsituatie van verzoeker ten gronde te beoordelen.

Zoals reeds hoger uiteengezet, stelt de Raad vast dat zich in het administratief dossier een schrijven van verzoeker bevindt gericht aan de Dienst Vreemdelingenzaken gedateerd op 21 september 2005

waarin verzoeker aangeeft dat hij een aanvraag voor een vrijwillige repatriëring heeft ingediend, doch dat uit het contact met het CAW bleek dat het onmogelijk is om als Bhutanees onderdaan af te reizen naar Bhutan. Tevens stelt verzoeker in het schrijven niet over een paspoort te beschikken. In bijlage bij het schrijven voegt verzoeker een verklaring van het CAW waarin wordt bevestigd dat verzoeker een aanvraag heeft ingediend tot vrijwillige repatriëring bij de Internationale Organisatie voor Migratie. Daarnaast bevindt zich in het administratief dossier een schrijven van 27 december 2005 gericht aan de heer burgemeester van de stad Sint-Truiden waarin verzoeker opnieuw stelt niet in het bezit te zijn van een paspoort; dat gezien Bhutan geen officiële vertegenwoordiging heeft in België hij zich als Bhutaanse onderdaan dient te wenden tot de Bhutanees ambassade in Zwitserland; dat het als illegale onmogelijk is om naar Zwitserland af te reizen en dat schriftelijk contact met de ambassade onmogelijk is daar men vanuit de ambassade niet reageert en dat hij zich wenst te beroepen op artikel 9, § 3 omwille van de onmogelijkheid om terug te keren naar Bhutan. Tot slot stelt de Raad vast dat zich in het administratief dossier een verklaring van de Internationale Organisatie voor Migratie d.d. 20 juli 2007 bevindt waarin wordt gesteld dat verzoeker een aanvraag tot vrijwillige terugkeer heeft ingediend; dat verzoeker beweert van Bhutan afkomstig te zijn, maar niet in het bezit is van een geldig reisdocument en dat op basis van vermelde elementen de Internationale Organisatie voor Migratie momenteel geen positief gevolg kan geven aan deze aanvraag tot vrijwillige terugkeer naar Bhutan en/of een derde land.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat het niet kennelijk onredelijk is dat verweerder meent dat verzoeker fraude heeft gepleegd. Evenmin is het kennelijk onredelijk te besluiten dat verzoeker zijn aanvraag wordt geweigerd in toepassing van het beginsel "*fraus omnia corrumpit*".

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te besluiten dat de derde bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan niet worden weerhouden.

2.4.3.3. Wat betreft de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel dient opgemerkt te worden dat er slechts sprake kan zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld (RvS 16 september 2002, nr. 110.245). *In casu* dient te worden vastgesteld dat verzoeker verwijst naar zijn stuk 3. In twee gevallen is er slechts sprake van "een beslissing", zodat niet kan worden vastgesteld of het een positieve of negatieve beslissing betreft en dat het gaat om vreemdelingen met de Nepalese nationaliteit. Enkel in het derde geval blijkt er sprake van een toekenning van een onbeperkt verblijfsrecht toegekend aan een vreemdeling met Bhutanees nationaliteit, terwijl verzoeker eigenlijk de Nepalese nationaliteit bezit. Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat de feitelijke omstandigheden identiek zijn aan deze in voorliggende zaak.

2.4.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan verzoeker de schending aanvoert, legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker maakt in het licht van zijn betoog niet duidelijk, zoals blijkt uit wat voorafgaat, dat de gemachtigde van de staatssecretaris onterecht heeft nagelaten enig door hem aangevoerd dienstig gegeven in aanmerking te nemen, de beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid en niet gestoeld heeft op een correcte feitenvinding.

De schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.4.3.5. Waar verzoeker de schending van het redelijkheidsbeginsel aanvoert, wijst de Raad er opnieuw op dat het redelijkheidsbeginsel slechts geschonden is wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van een bepaalde keuze is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat

doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De Raad stelt, in het kader van zijn opdracht van wettigheidstoetsing en verwijzend naar bovenvermelde bespreking, vast dat de overheid in redelijkheid tot de door haar gedane vaststelling komt. Verzoeker brengt geen elementen aan die zouden aantonen dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.4.3.6. Tot slot dient te worden opgemerkt dat waar verzoeker in zijn tweede middel de schending aanvoert van artikel 13, § 2*bis* van de vreemdelingenwet, dit artikel niet dienstig kan worden ingeroepen ten aanzien van de beslissing waarbij de aanvraag op basis van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard, zodat dit middelonderdeel onontvankelijk is.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de eerste en derde bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, worden de vorderingen tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met de beroepen tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van 9 januari 2012 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing betreffende de beslissing van 9 januari 2012 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten is zonder voorwerp.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen voor wat betreft de beslissing van 9 januari 2012 tot beëindiging van de machtiging tot verblijf van onbepaalde duur en de beslissing van 9 januari 2012 waarbij de aanvraag met toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig april tweeduizend vijftien door:

mevr. C. BAMPES,

eerste voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPES